

at man skal kunne tale sammen, kravet om, at der er forsørgerpligt efter en eventuel skilsmisse, og flere af de øvrige forslag med garanti virke dæmpende på danske mænds lyst til at importere udenlandske kvinder.

Den manglende integration af familiesammenførte til danske statsborgere bør løses ved, at vi – og jeg har lyst til at sige selvfølgelig – stiller krav til de familiesammenførte. Derfor forslaget om, at man som familiesammenført skal forpligtes til at gå til dansk.

På den baggrund vil jeg sige tak for den generelt positive modtagelse af nogle forskellige elementer i forslaget. Jeg fornemmer således, at der er bred tilslutning til at se på muligheden for at få familiesammenføring, hvis man tidligere er blevet dømt for vold. Jeg fornemmer også, at der er enighed om, at vi stiller sprogkrav. Jeg fornemmer også en åbenhed over for at kriminalisere tvangsægteskaber ved at forsøge at lave en paragraf i straffelovgivningen.

Der er en række spørgsmål, som vi ikke har haft lejlighed til at diskutere her, bl.a. kravet om, at en herboende skal forpligtes til at forsørge den familiesammenførte også efter en skilsmisse. Det er der ikke nogen der har kommenteret, og det håber jeg at vi får lejlighed til at diskutere under udvalgsarbejdet.

Jeg er forundret over, at man ikke kan være med til at ændre boligkravet, sådan at det kun er de kommuner, der reelt har et problem med ghettodannelse, der har et boligkrav. Baggrunden for, at også Det Radikale Venstre i sin tid var med til at indføre et boligkrav, var jo, at vi ville imødegå ghettodannelse. Vi gik ikke med, fordi vi mente, at det var bedre for familierne, at generationerne levede adskilt og de unge havde godt af at komme hjemmefra.

Kl. 15.55

Vi gik med, fordi der var et reelt problem – og det siger jeg til fru Birthe Rønn Hornbech, som kommenterede det her – med ghettodannelse, ikke fordi der var et problem i, at familier levede sammen på en bestemt måde. I tidligere tider har det også været almindeligt, at solide danske familier levede flere generationer under samme tag. Det synes jeg sådan set ikke er noget staten skal blande sig i. Men vi er nødt til at blande os i ghettodannelsen, fordi det er en forhindring for integration.

Derfor mener vi, at vi skal nøjes med at stille boligkravet i de kommuner, der reelt har et problem, og så i øvrigt lade det være op til kommunerne selv at bestemme, om de vil stille et bolig-

krav. Vi vil så at sige have, at der skal være frit valg for kommunerne.

Noget, der også undrer mig, er, at man ikke kan være med til at stille krav til de familiesammenførte. Når jeg kigger tilbage på den udvikling, der har været siden 1983, og de problemer, der er opstået som følge af lovgivningen i 1983, skyldes mange af dem altså først og fremmest mangel på krav, at vi simpelt hen ikke har været konsekvente nok og ikke har stillet krav til de familiesammenførte. Der har været alt for mange, der bare har fået lov til at gå derhjemme, for nu at sige det meget firkantet.

Heller ikke Det Radikale Venstre er interesseret i at gå ind og blande sig i familielivet; men når det nu drejer sig om mulighederne for, at børn kan vokse op på fornuftig vis og komme til at indgå i det danske samfund på en ordentlig måde, så mener vi altså, at det havde været klogt, hvis vi alle sammen for nogle år siden havde tænkt på den her måde og sagt: Vi er nødt til at gå ind og stille krav til de familiesammenførte, også selv om de ikke får offentlige ydelser.

Det er baggrunden for vores forslag om, at forudsætningen for at få sin midlertidige opholdstilladelse forlænget er, at man har udvist vilje til at gå til dansk, at man altså er kommet hjemmefra, at der ikke er nogen, der bare har fået lov til at holde én derhjemme.

Jeg har snakket med Kommunernes Landsforening om det her. De siger jo, at der er det problem, at kommunerne giver tilbuddet til de familiesammenførte, men at de familiesammenførte ikke har en forpligtelse til at tage imod tilbuddet. Og grunden til det er, at de netop ikke får en offentlig ydelse.

Hvis vi så skal tvinge de familier til at sørge for, at den udenlandske ægtefælle rent faktisk bliver integreret i det danske samfund, er vi nødt til at have nogle håndtag, og hvis vi ikke har penge som håndtag, hvad har vi så? Der har vi den midlertidige opholdstilladelse, og vi har også muligheden for at sige, at der skal deponeres 10.000 kr. Man får jo pengene tilbage i det øjeblik, man har gennemført kurserne, ikke på et bestemt eksamensniveau eller med et krav om, at man skal have bestået, men med et krav om, at man har gjort sig umage, at man er kommet, at man er kommet ud af hjemmet.

Det her er ikke mindst en garanti for kvinderne. Jeg tror desværre, at der er mange kvinder, der er kommet i den situation, at det er manden, der har åbnet brevet fra kommunen om tilbuddet om danskundervisning. Og han har ikke